

بشف زار کند گلشن تجلیل را	
دامر بخت بکف دارد دل مجور ما	دانه خویش از دبان برق کبر و نور ما
ساده لوحی گشت ما را جاره داغ بگر	شده صفای کینه ظاهر هم کافور ما
باغ را خوش آب رنگ از چشم کران داده	خنده کل را رنگ بخت دل بر شور ما
عمر ما باشد ز قبض ناتوانی جاودان	دارد از خاک سلیمان سر چشم نور ما
گفت ایام ما را صاحب اواز که کرد	حاکم چنین شد غبار خاطر فغفور ما
بجس از اهل دل تصدیق حرف ما	گشت چوب دار سبز از کریم منفور ما
گشت در افش مطلب بیشتر گشلی	شد بیابان مرگ در دست سلیمان
شوکت از جور فلک ملک دل باشد حواء	
اب این فیروزه شد سیلاب نیشابور ما	
میزند زلف کج نیش ک سنبل را	میکند کوشه نشین طرف کلاه استلا
غیر یک سیه به نیت سرباهی ترا	جنش کوشه ابروست خم کاکل را
حسن را چون بدل افند هوس محبت	کل سر اغ از سر بارار کند بلبل را
میرد گریه من همه خود گردون را	
سیل بر زور کند موج تصور بل را	
من و لسی لری ناب میخورد اینجا	ز زهر چشم صبح اب میخورد اینجا
زاقاب قیامت خلاص با دمی	کدی بجلوه مهتاب میخورد اینجا
بود بدید چو زنگان کسی غم بر کند می	بطلاق ابروی احصاب میخورد اینجا
برود چشمه نصیب کسی بود کوشه	لذات حیف قصاب میخورد اینجا

طلوع صبح امیدم بیاض دیده رماند	که صف بستد چون زنگان بگوشن طلوع
سید صبح چراغ اهل دل را میکند روشن	زفتک سوخته شب تازه کردد داع کوش
نمی بینم بدست بهجس سر نشسته صحبت	ز بس چون چشم سوزن تنگ افکوش
کند قبض چو نشی صاحب معنی سخنور را	هم آید و مضرع چون هم می آورد لبها
بهم تقوی معنی بخنان بکنند شو	
که توان فرق کرد از صاف مشرب ورد	
فلک طاقت نمی دارد نگاه کرم مرد ترا	ز برق چشم سیران اش افند این سیران
ز جبین لفا و صد کاروان مشک می آید	لیندای زلف جوان سخن بندارستان
کل محبوب او چون برده از رخ رانده	سند زنگان بلبل جاردیو اکلستان
بنهم او کشیدم او سر داز دل چه دانستم	که سردی میشود از شعاع کافور این شستان
زناکت تقدردارد که از کرد نگاه من	برخ چون سایه زنگان خود جو با نده
فغانی سر کون ای زخم در زخم چون آتش	دماغ از تهل آواز مطرب سوخت دنیا
چو بنود حسن باطن زمین ظاهر چه کائنات	بهر تصویر یوسف می کشی یوار ز نازنا
ملک عشق میر و بد کل ز من زمین کوی	
بود مشرق دبان جاه انجام ماه کفانرا	
زنت نشاند به جاکسته اش کل را	شکسته حلقه زلفت مللستیم را
کسی بوی حقیقت شنیده میداند	که از کلاب بر شمشاد خاک بلبل را
مکن ز دست علم اندیشه کرم رفتن	ز کرد با دجه غم سخته تو کل را
حبال حبل نوحون آورد بدل شوکت	

بشف